

זכרון תורת משה

אכסניה לתורה וחסידות

יו"ל ע"י חבורת האברכים שע"י מרכז מוסדות לעלוב
מיסודו של כ"ק מרן אדמו"ר הקהו"ט זצוקללה"ה זיע"א
בנשיאות כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

פרשת בהר בחקתי
כ"ב אייר תשפ"ג - אבות פ"ה
גליון תתקכ"ח

זמני כניסת ויציאת שבת קודש

ר"ת	מוצ"ש	הדה"נ	בני ברק
8:42	8:10	7:07	
8:45	8:08	6:51	ירושלים
9:17	9:05	7:45	בארא פארק

דברי תורה

ממורינו הגה"צ המשפיע
אב"ד דקהילתנו שליט"א

וכי תאמרו מה נאכל בשנה השביעית הן לא נזרע ולא נאסף וכו' (כה, כ)

י"ל עפ"י מ"ש בחתם סופר עה"פ וכהן כי יקנה נפש קנין כספו הוא יאכל בו ויליד קנין כספו בחשק ואהבה רבה לשון נספוף נכספתי, אוי מרוב חשקו ותאוותו לעבודת ה' די לו בקב חרובין מעו"ש לעו"ש ושכרו שמור לזרעו אחריו, והוא הוא יאכל בו פי' בהחשק וכסף הנוכר ממנו יאכל ויחיה, ויליד ביתו הם יאכלו בלהמו בוכותו שהוא מוריד שפע, עכלה"ק. הרי לך שהצדיקים מאכלים ומזונם וכל חיותם הוא מההיסוסים והתשוקה של תורה ומצוות ועבודת ה', וכפי שמסופר על הרה"ק מברדיטשוב זיע"א שבמוצאי יו"ט אמר שרעב הוא, והשבו שכונתו על רעבון גופו שרעב הוא למאכל אחרי הצום והביאו לו מאכל לאכול, והוא בשלו חזר ואומר רעב אני, עד שהבינו שאין הוא רעב למאכל גשמי וכי בונתו לרעבון נשמתו ורעב הוא למזון רוחני, והביאו לו מס' סוכה, וכשסיים המס' אז נרגע ושקט רעבונו וצימאונו, וכן מובא על הרה"ק בעל "אהבת ישראל" מו"ז זיע"א שאחר התפילה ביו"ט נענה ואמר שאת החצי לכס כבר קיים בתפילה, ועתה הולך הוא לקיים החצי לד' בסעודה, שהתענוג של התפילה היתה לו במקום מאכל. ואחד מהצדיקים [כמדומים שזה היה הרה"ק רמ"ל מסאסוב זיע"א] שהיה גבוה והסון גופו ובעל משקל, אמר שמהברכה שמברך בכל יום שלא עשני גוי נתווסף לו על משקלו מרוב תענוג שיש לו מך, וכן ביאר הרה"ק בעל "אהמיו חיים" מו"ז זיע"א בשם צדיקים עה"פ אכלוהו היום שהכונה שיאכלו את עצמותו של יום השבת, היום לא תמצאוהו בשדה פי' יום כזה לא מוצאים בשדה,

הרי לך שהצדיקים מאכלים היה להם אבירים מס' סוכה וברכת שלא עשני גוי ויום השבת וכדו' וכמ"ש בחתם סופר הנ"ל. ועפ"י י"ל הכונה וכי תאמרו מה נאכל הן לא נזרע וגו', פי' שיאמרו בניחוחת מה נאכל - אכילתנו תהיה - הן לא נזרע ולא נאסף, היינו שקיום המצוה שנצטוונו שלא לזרוע ולא לאסוף זאת תהיה מאכלינו, והוא הלשון "הן" שהוא לשון הויה, שאת קיום מצות לא נזרע ולא נאסף את זה נאכל, ואמרה תורה וצויתני את ברכתי לכם בשנה השישית, י"ל הרמז מזה למידת היסוד שהיא המידה השישית, וכידוע שהיסוד היא המשפיע למלכות וכן שנת השמיטה שהיא נקראת שבת היא בחינת מלכות, ולכן השנה השישית נגד יסוד היא המכנה לשנת השמיטה נגד מלכות, וע"י הצדיק יסוד תבוא ההשפעה הזאת, ועשת את התבואה, שבוכות הצדיק יסוד האלו שהאכל שלהם היא המצוות די להם בקב חרובין, בוכותם יהיה נידונים לטובה על התבואה והיו ניזונים כל העולם בכותם ויבוא השפע לכל ישראל.

שיחת קודש

מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר עט"ר שליט"א

גודל מעלת ענין ספירת העומר וההכנה ליו"ט הק' שבועות הבעל"ט

מצות התחדשות, של העומר, וא"כ מתקדשים ומטהרים ומוגיעים לתיקונים יותר ויותר גדולים, והוא ע"י תשובה ומעשים טובים, הלכך זהו המצוה חביבה של העומר שכל יום ספרו וזכרו שזה התחדשות של העומר שמלמדנו שצריכים להתחדש ולהטהר, ירחם המרחם ישמור המרחם עלי ועכ"ל, ויש בכל יום להתחדש להתקדש ולהטהר ולזכות כל יום לתיקון.

לכן כל יום שסופרים הספירה"ע הוא מזכיר לנו את מצות ההתחדשות שצריכים להתחדש ולהטהר.

קודם כל אתה מוצא שהיה זה מצוה חביבה ביותר של עומר, כמובא במשנה שהיה עסק גדול נורא עם העומר, שאמרו מגל זה כמה פעמים, עומר זה וכו', וענו בהן, ממילא המצוה חביבה של העומר שהוא התחדשות הרי כל יום שסופרים את ימי העומר הרי זוכרים שזה מצוה חביבה של העומר, וחוזרים על כך כל יום ויום, ושומרים קשר היום כך וכך לעומר, היום אחד ועשרים יום שהם שלשה שבועות לעומר ויש מצות עשה מיוחד דאורייתא לספור העומר, וזהו קשר אהבת ה' ואהבת מצות הבורא כ"ע, ממילא מרוב גודל אהבת ה' אוהבים מאוד המצוה חביבה וכל הזמן סופרים וכן זוכרים שצריכים להתחדש וכן להגיע ליו"ט קודש שבועות, ממילא זה עושה קשר אחד בין יו"ט פסח ליו"ט שבועות, וזהו חוה"מ, כי אם זה יו"ט אחד אז אין יכול להיות הפסק, ולכן הוא בחי' חוה"מ שהוא המשך ליו"ט, וכך הוא הקשר בין פסח לשבועות, ובימים אלו יש כוח מיוחד של חוה"מ לכן יכולים להיות פסח ושבועות חג אחד.

לפיכך נאמר מן השעורים דווקא, כי הם היו מאוד עסוקים במצות המצות' שזה החיטים, ממילא את החיטים כבר קידשו וטיהרו ע"י המצוות של המצות, ורצונם היה גם לקדש ולטהר את השעורים שזה מחשובי חמשת מיני דגן, וכך קידשו וטיהרו את החדש מן השעורים, ואת כל השעורים, לכן מצות העומר היה שעורים כדי לקדש ולטהר גם השעורים.

ויבואר לפי"ז היטב למה זה היה ביום השני ממחרת, כי מצות היום היו עסוקים בקרבן פסח וכן עם המצות, לכן לא היה זה בכדי שיעשה העומר לקיימו ביום הראשון, והיו עסוקים בכל מצות הפסח וליל הסדר, ולכן היה זה ממחרת השבת, וע"י מצות עשה של ספירה"ע מקשרים את ב' המועדים כמקשה אחת יו"ט אחד, לכן זה מקדש ומטהר ומתקן בימים אלו, שכל יום יש בו תיקונים גדולים, כדי שיהיו תספרו חמישים יום, ויזכרו את כל התיקונים לקיים את כל המצוות ולחזור לני' שערי קדושה.

המשך בעמ' ב'

בפרשת השבוע נכתב על ענין ספירת העומר שהוא גם שייך לפרשת השבוע וגם לענין דיומא, בתורה איתא פשטים עא"ס, דכל התורה זה חק בלי טעם חוקה חקקתי צריך לקיים המצוות כי הרבש"ע כך ציוונו, גם אפי' המצוות שכליות צריך לקיים לא כי כך השכל אומר שצריך, אלא כי הרבש"ע ציונו לקיים התורה"ק.

ולרווחא דמילתא אפ"ל בכל התורה פשטים וטעמים עא"ס, ותמיד לחדש בכל הענינים, מען שמועסט נאר פון אויבן אויף, כאן חזינו שבתורה לא כתוב מה נעשה עם העומר, אך עיינתי ברמב"ם שפי' שטחנו ועשו מזה סולת, שהעומר היה משעורים, ולמחרת לאחר מוסף היום דיו"ט חוה"מ עשו מזה מנחה והקריבו עם קומץ ולבונה זכה כמו ההלכות בקרבן מנחה, ושיירי המנחות היה לכהנים, וכן בעומר סופרים עד חמישים יום, היום יום אחד לעומר שניים לעומר וכו',

און דאס אזא אינטרסנטע ענין שיספרו כל יום על העומר, ולכאור מה הענין והפשט שצריך את מס' ימי העומר שצריך לספור, מה שאינו בכל המצוות, ועוד יש להבין למה דווקא נבחר עומר של שעורים והרי חיטה חשובה יותר, ובהענין לספור חמישים יום צריך לדעת מה הענין שהיה זה דווקא ממחרת השבת, למה לא הקריבו מיד בלילה א' של פסח.

אלא בתורה יש פשטים עא"ס ולהקדמה מובא מצדיקים שמפסח לשבועות זה כמו חוה"מ, והטעם הוא שזה חוה"מ, וכן ידוע שביום א' דפסח ישראל יצאו ממצרים והיה זה בבחי' מתנת חנם משערי טומאה ל-מ"ט וני' שערי קדושה, ולמחרת לא היה להם כבר מתנת חנם והיו צריכים לעמול ולהתייעץ מחדש בעצמם, עד שכשיגיע חג שבועות יזכו לעבודתם שלהם לחזור לכל מדרגות חמ"ט וני' שערי קדושה, וכל יום קירבו עצמם עוד ועוד כדי להגיע למדרגות חמ"ט וני' שערי הקדושה, עד שאתא חג השבועות.

כיוצא בדבר מצינו כי ה' דיבר עם משה רבינו שילך ליהודים, ויאמר אלוקים אל משה וכו' וזה לך האות כי אנכי שלחתיך בו' תעבדון את האלוקים על ההר הזה, הרבש"ע מקשר יציאת מצרים לקבלת התורה, והם אמרו נלכה ונזבחה לה' אלוקינו, שלשת ימים במדבר, וזה היה ההכנה לקבלת התורה כי זה היה כל התכלית שיגיעו לקבלת התורה, היוצא לנו מכאן שפסח מיט' שבועות זענען געבינדן [מקשרים], וזה ביו"ט אחד, וזה הקשר בין פסח ושבועות ששניהם מחוברים, הלכך הרבש"ע זכר אותנו במצות העומר של תחילת פסח שאם זה מקשרים עד שבועות, ממילא וכן מובא מצדיקים שכל ימי הספירה היו תיקונים גדולים כדי שיתעלו מדרגא לדרגא כל יום עד שזכו בעבודתם להגיע למ"ט וני' שע"ק, "תספרו חמישים יום".

ממילא הרבש"ע נתן מצות ספירה"ע שזה מן החדש והוא ראשית קצירך והוא התחדשות, וכל התחדשות זה מן החדש, שמלמד אותנו שצריכים להתחדש מהתבואה החדשה, ועכשיו מקיימים

פניני קודש בענין ההפכה לחג השבועות ומעלת לימוד התורה ואהבת חברים *

ההכנה לחג השבועות היא גם ע"י לימוד התורה, אני זוכר מלפני ארבעים שנה כשהייתי אברך, הישיבה הי' אז בירושלים עיה"ק, ואני גרתי בבני ברק, כ"ק מרן אאמו"ר זצוק"ל היה רגיל לשלוח אותי להיות משגיח, פ"א קודם שבועות ישבנו ושוחחנו והציע הרבי זיע"א דבני הישיבה יעשו תענית דיבור במשך שלשת ימי הגבלה, ואף אחד לא הצליח לעשות כן חוץ מאחד שהצליח כן לעשות. בכל אופן צריכים לעשות הכנה לשבועות ולמתן תורה ע"י פעולה מעשית, וכמ"ש הרמב"ן (ס' האמונה והבטחון פרק ט) אם תעירו ואם תעוררו את האהבה עד שתחפץ (שיה"ש ב,

הכנה לקבלה ת
מפ"ק כ"ק מרן אדמו"ר רבינו הקוה"ט זיע"א

ו) כשבא לאדם התעוררות לדבר טוב יניח תיכף ההתעוררות תוך מעשה ואז יהי קיום להתעוררות ולא יאבד.

איש את רעהו יעזרו בעבודת ה' אחד מיסודות העיקריים היא כשעוסקים ביחד בעבודת ה', אינו דומה חבורה שמתעסקים ביחד בעבודת ובראת שמים לאחד העוסק, וחוף מפשטות הענין דאיש את רעהו יעזרו כשעוסקים באחדות, הוא גם ענין של סגולה, ש עוד סיינתא דשמיא, הפירוש של חברותא היא שעוסקים ביחד מתוך אהבה ואחוה, כשנמצא החבר במצוקה רח"ל צריך כל אחד ואחד להרגיש בצערו, כשהחבר צריך לעזרה יעזרוהו בין בגשמיות בין ברוחניות, צריכים להרגיש

הרגשותיו של חברו לא הרגש של דמיון שמושתתף בצערו רק הרגש אמיתי שירגיש באמת הרגשותיו של חברו, משל למה"ד כשכואב לאדם אבר אחד הוא מרגיש הכאב בכל הגוף, כמו"כ צריך להרגיש בצער של חברו, וכן לשמוח בשמחתו ולהרגיש שמחתו, אומרים, שיותר קשה להרגיש שמחתו של חברו מלהרגיש בצערו של חברו.

כ"ק מרן אאמו"ר זצוק"ל (מרן הרמ"מ) היה רגיל על לשונו תמיד לומר: "גמרא מיט רש"י איז די בעסטע חסידישער ספר, די בעסטע מוסר ספר". והי אומר בשם הרה"ק בעל בית אהרן מקארלין זיע"א, גמרא לשון גומרי **(בית אהרן קמה)**, ששורף כל הרע בין ברוחניות בין בגשמיות, כ"ק מרן אאמו"ר זצוק"ל היה כסדר רגיל לדבר ולעורר "גמרא מיט יראת שמים", וכן היה דרכו למכור שירים תמורת דפי גמרא.

שיחת קודש

לפרשת בה"ב

בפרשה פ"ר בהר בתחילת הפרשה "וידבר ה' אל משה בהר סיני" וכידוע בתורה"ק יש פשטים עד אין סוף: ולכן יל"פ זה ע"ד אמרם ז"ל צדיקים נדמה להם היצה"ר כהר וממילא גם כאן יל"פ מש"כ הר שרומז ליצה"ר וממילא שזהו פירוש הפסוק כאן "וידבר ה' אל משה בהר סיני לאמר", די הייליגע זיסע באשעפער אומר למשה רבינו עצות איך להיפטר מן היצה"ר שזהו בהר היינו שאם רוצים להיפטר מן היצה"ר שהוא הר אז העצה לזאת היא סיני שרומז לתורה"ק וכמ"ש במשנה אבות משה קיבל תורה מסיני שזה גם דרך וסיוע להפטר מהיצה"ר כאמרום ז"ל שאומר השי"ת לישראל בני בראתי יצה"ר בראתי לו תורה תבלין, ולכן מכוח התורה יכולים להתגבר על היצה"ר ולהתפטר ממנו כליל, שזהו כאן בהר סיני כנ"ל שהעצה ליפטר מיצה"ר שדומה להר ע"י תורה שניתנה בסיני כנ"ל, ועוד בא להוסיף ולרמז ענין סיני כאן שהוא מורה על ענין של ענוה שהרי אי בחז"ל שהוא היה מחזיק עצמו בעת שבה השי"ת ליתן תורה לעמו ישראל לקטן ושפל ובזמן ששאר ההרים סברו שהם ראויים שתנתן תורה"ק עליהם הוא הר סיני עמד בהשקט וענוה ולא דרש כמורם שניתן תורה"ק עליו שהוא היה אוחז את עצמו בענוה ושפלות רוח, וממילא אף כאן זהו הרמז בהר סיני שכנ"ל הפירוש שעל ידי תורה"ק שניתנה בסיני יפטרו מהיצה"ר שדומה להר ולכן שוב העצה ע"י סיני שאיך תזכו לתורה"ק שהיא תבלין ליצה"ר ע"י סיני על ידי ענוה כנ"ל כי ע"י ענוה ושפלות רוח יש להתורה קיום כאמרום ז"ל נמשלו דברי תורה למים מה מים טבעו שמתחתם מקום גבוה והולכים למקום נמוך אף דברי תורה אינם מתקיימים אלא במי שדעתו שפלה והוא עניו ושפל רוח ושפל ברך, ומי שיש לו ענוה ושפלות רוח הוא עסוק בהתמדת התורה אז דייקא יש לזה קיום לתורה"ק וממשיך ומביא על עצמו גם השראת השכינה שזה גם בא ע"י ענוה כמ"ש"כ לב נשבר ונדכא וכו' ואת דכא ושפל רוח אשכון ולכן ממילא שע"י אלו הדברים יכולים להיפטר מן ההר-היצה"ר.

וממילא שזהו נמי הרמז בהר סיני שיעזר ר דומה להר שהוא גאות והתרווממות ולכן העצה לזה ע"י סיני שהיה הר של ענוה ולא של גאות וזה זוכים ע"י תורה שניתנה בסיני שתורה לשמה מלבשתו ענוה וזהו הרמזים שאמר השי"ת למשה בהר סיני דייקא וכנ"ל. ו, אנו נמצאים לא במרחק רב מחג יו"ט קודש שבועות. השי"ת יעזור שכולנו נפעל אלעם גוט וברור"ר יתקנו כולנו בתיקון השלם ויכינו לקבלת התורה ויעשה מאיתנו כלים ראויים לקבל תומ"צ בשלימות וברצון, ונוכה לשוב בתשובה באמת מאהבה וכולנו זאלן שטייגען בענוה ושפלות רוח ונהיה כולנו תלמידי חכמים בחי' שבת לה', ה' הוא הכל יכול וכוללם יחד ויה"ר שעד חג השבועות כולנו ניכה לקבל התורה ולעלות לרגל כי לה' המלוכה הוא כל יכול, און מגיט זיך נאר א דריי יכולים לזכות לבנין בית המקדש ותשועת ה' כהרף עין, און האבן געפולט אלעם גוט און שטייגען בכיבוד חברים כיבוד ואהבת ישראל ואהבת התורה ואהבת ויראת ה', ונוכה לקיים נעשה ונשמע בשמחת ושמירת קיום התומ"צ ואז יהא אבן בקתת תלבו - אם תעשו כל זאת ותהיו עסוקים בקיום כל המצוות הנ"ל ובכל הטוב הזה תזכו לנצח את כל העמלק ואז לא יחסר לכם כלום ותוכלו לזכות לכל הישועות כי כל העולם נברא בשביל התורה וישראל ובשביל התורה"ק וישומרי התורה ומצוות, השי"ת ירחם שכולנו זאלן שטייגען בקיום תומ"צ בהתמדת התורה וגמ"ח ומידות טובות מיט א גוונטע אדישע שמחה שטענדיג בגו"ר, שוין יעצ אויף א זיסע אופן אויף אייביג.

שיחת קודש
המשך מעמ' א'

העומר, ולשמוח בברכת הספירה, וכל התפילות שאומרים לאחמ"כ, הרבש"ע נתן לנו מתנת חנים גדולה, ומצות ספיה"ע הוא תיקונים גדולים, לכן צריך לזכור את שמחת המצוות של ספירת העומר, ועם שמחת התיקונים של כל המצוות, וכמה צריך לחזור בתשובה ולשמוח ממצות ספירת העומר, ומכל התיקונים וכל התפילות.

ה' ברחמנותו יתקן את כולנו בכל התיקונים, ותמיד נתקדש ונטהר ונעשה תשובה מאהבה, ועשו כולם אגודה אחת לעשות רצונך בלבב שלם מיט שטייגן בתורה ויר"ש ומידות טובות וגמ"ח.

הקב"ה יטהרנו ויקדשנו לקבלת התורה שנוכה לקיים את קיום התורה והמצוות, בשלימות וברצון כדבעי אויף א זיסן אופן אויף אייביג. ירחם המרחם ישמור המרחם עלי ועכ"ל, דאזי זוהר שאומרים תיקון ליל שבועות "דמטא טהור האי יומא", שזה יהיה בחי' טהור, המרומו על ז' נקיים, שנוכה להגיע ליום השבועות בטהרה, "שבע שבתות תמימות תהינה" שנוכה להגיע ליו"ט ק' שבועות בבחי' טהור.

הקב"ה יעזור ברור"ר ויקדשנו שנגיע ליום זה באמת, ויתן לנו מתנות חנים

עד אין סוף ויתקנו בכל התיקונים והתיקון השלם וברוב רחמנותו ישמח את כל השבורי לב ואת כל כלל ישראל, וישמור את כל כלל ישראל בכללות ופרטות בא"י ובכל מקום שהם, גנה לא ינום ולא יישן שומר ישראל, שהרי כתוב שקודם קבלת התורה לא היה חסר דבר לישראל והיו עשירי העולם שהשיגו מביות הים וכו', והבריאו כל החולים בבריאות השלימות קודם מ"ת, ופסקה זוהמתן, והגיעו לגרוסע תיקונים כאדה"ר קודם החטא שאין לנו השגה, והיו בבחי' המדריות הגבוהים.

והזמנים של הגרוסע עת רצון של אז מתעוררים בכל שנה ושנה בזמן הזה, כשמגיע יו"ט ק' שבועות נתעורר עת רצון שהיה בקבלת התורה בימים ההם, ומתעוררים המדריות והישועות, ונשפע בזמן הזה שיהיו שטייגן שיוכלו לזכות לנעשה ונשמע לקבלת התורה כמו שצריך.

הרבש"ע ברוב רחמנותו ירומם אותנו מדרגא לדרגא והוא יכין אותנו ויתן לנו מתנת חנים עא"ם, שנוכה כולנו לקיים נעשה ונשמע ולקיים את כל התורה והמצוות בשלימות וברצון.

ה' ברור"ר ידבקנו בדביקות כביכול בו עצמו, ובצדיקי אמת בני הבורא כל עולמים, כביכול בנים אתם לה"א, ויאמינו בה' ומושה עבדו, הרבש"ע בגודל רחמנותו יתן לנו השמחה שלימה והגאולה שלימה ואת בנין בית המקדש אויף א זיסן אופן אויף אייביג.

על הצדיקים

לקט מעשיות על שפלות רוחו ומידותיו וענוותנותו של הרה"ק רבי שלומק'ה מזוועהיל זי"ע לרגל יומא דהילולא כ"ו אייר (תש"ה)

רבות. ויהי היום כשהגיע הרבי לשנתו המאוחרת הוצרכו לבנות עבורו בית הכסא נוסף בחצר הבית, הבנייה אמורה הייתה להקים קול רעש, ע"כ הקדימה אותה אורחת - בעה"ב, והקימה קול זעקה שאיננה נותנת את הסכמתה לבנות בית הכסא בשום פנים ואופן, כי הדבר מפריע לה ולשלוותה. משהגיעו הדברים לפני הרבי נענה ואמר - 'היא צודקת', אם הדבר מפריע לה אסור לבנות כנגד רצונה. ושמוא חשבוש כי ר' שלומק'ה ראה בזה מצוה של עזרה לדל ואביון, הסכת ושמע, כיום מן הימים באה האשה לפני הרבי והזכירה את עצמה, כי הדירות אשר תחת בעלותה בעיר תל אביב עומדים זמן מה יקניות משוכרים - ומבקשת שיפעל נא הרבי שתמצא במהרה שוכרים לדירתה, כי כל יום שעובר הפסד ממון הוא... בוא וראה עד היכן טוהר המידות מגעת. ואף אמנם שאלו המדרגות גבוהות עד מאד, מ"מ יש לנו ללמוד מכאן להבליג ולהיות מעביר על מידותיו.

אחרי נישואיו של הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זי"ע בהיותו כבן י"ד שנה היה סמוך על שלחן אביו הרה"ק רבי מרדכי מזוועהיל זי"ע, והיה אביו נותן מידי יום ביומו לרבנית של רבי שלומק'ה סכום כסף קצוב כדי מחייתם. יום אחד חשב רבי שלומק'ה לעצמו, הרי כל יהודי צריך להאמין בהש"ת שהוא זן ומפרנס לכל, אם כן אף להיות 'סמוך' על שולחן אבי איננו מן הראוי, וגמר בלבו שמהיום והלאה לא יקח עוד מעות מאביו, כי בוודאי ישלח לו הקב"ה מזונו מידו הרחבה והמלאה, יהודיע לרבנית שמהיום תחדל מלילך לבית אביו ולקחת את מנתם הקצובה. והנה, עברו הימים ולא היה לחם לאכול בבית, חשב רבי שלומק'ה לעצמו, שמוא אינו מתנהג כשורה במה שאינו נוטל המטבעות מאביו, שהרי אף מה שקיבל מידי אביו אינו מ'קצבת' אביו, אלא הקב"ה קצב לו כן, ואם הקב"ה הוא ה'קוצב' לכל, מי התיר לו להתערב בעולמו של הקב"ה ולהחליט ממי יקבל מזונו.

ומי התיר לו למנוע עצמו מלקבלו, ע"כ חזר בו וציווה לרבנית שתחזור לילך אל בית אביו דבר יום ביומו כדי לקבל את הסכום הקצוב לקנות בהם מזונותיהם, משנכנסה הרבנית אמר לה רבי מרדכי, רואה אני שלא הייתם כאן במשך כל שבוע העבר ע"כ אעניק לכם היום רובל (שלם) כדי פרנסת שבוע ימים.

באותה שעה באו שני חסידים בעלי פרנסה לקבל את פני הרה"ק רבי מרדכי מזוועהיל זי"ע, בצאתם מן הקודש נכנסו גם אל בנו של הרבי שזה עתה נישא, ושוחחו עמו על דא ועל הא, ואף בירכו אותו בברכת 'מל' טוב' לרגל השמחה השרויה במעונו, ובתוך כך הוציא אחד מהם רובל כסף מניסו, והבין רבי שלומק'ה שהלה רוצה להעניקו לו כ'דורון ררשה' לכבוד נישואיו, אלא שבמשך שיחתם היה הלה מעביר את הרובל מיד ליד הלך ושוב ומשפנה ללכת 'שכח' והניח את הרובל בכיסו, ונפרד ממנו לשלום. אדהכי והכי חזרה הרבנית ע"ה מבית אביו כשהרובל בידה... או אז אמר רבי שלומק'ה, שהראו לו מן השמים 'הנה, הרי שלך לפניך', הרובל היה מוכן עבורך מן השמים, ואילו לא שבת לשלוח את הרבנית היית

אוכלים ונהנים פה, ואף אחד לא חושב שמן הראוי להביא משהו, מלבד בחור בר דעת זה!..."

מעשה בבחור משייבת חברון שהיה ישן איזה תקופה בביתו של הרה"ק רבי שלומק'ה מזוועהיל, בלילה קודם שכבו על משכבו ביקש מרבי שלומק'ה שייעירו למחרת היום בשעה שיש בבוקר, אך הרבי אמר לו שלא יוכל להעיר באותה שעה, למחרת היום משהקיץ הבחור הבחין שהרבי כבר עסוק זה מכבר על התורה ועל העבודה.

משפנה יום שוב פנה הבחור וביקש מעמו שיקיצו משנתו למחרת היום, אך גם עתה מיאן אותו צדיק ואמר שלא יוכל למלא אחר בקשתו זו, למחר הבין הבחור שלא מקרה הוא, אלא הרבי אכן משכים קום זמן ארוך לפני השעה שיש, ובכלל הסתפק האם הוא עולה על יצועו וממכל מקום איננו מסכים להקיצו משנתו,

לעת ערב חזר הבחור וביקש בשלישית את הרבי שיקיצו ושוב סירב הרבי, שאלו הבחור, מדוע אין הרבי מסכים להעירני שאקום לעבודת הבורא. מיד נתן לו רבי שלומק'ה מעות, ואמר לו, הא לך מעות, וקנה בהם שעון מעורר, אך אני איני מסוגל להעיר יהודי משנתו, כי אף שלאחר הקימה נהנה המתעורר והריהו גם מכיר טובה למי שהקיצו, מכל מקום ברגע הראשון שהינו מתעורר משנת ישרים - מצטער הוא על כך, ואיני מסוגל לעצור אחד מישראל.

ולדין, לא באנו לומר שלא להיטיב למי שביקש מאתנו לעוררו משנתו, אבל די בהערה זו ללמדנו להיזהר עד קצה היכולת למנוע כל צער מכל בר ישראל בכל אופן שהוא.

באותה מידה היה נזהר הרה"ק ביותר בכבודו של כל אדם מישראל, והכל כלא נחשב אצלו בהגיעו לענין זלוול בכבודו של בן ישראל, ורבו העובדות על כך.

מעשה שהיה בימי 'ראש השנה', שאחד האברכים מאנשי הרה"ק לא בא כלל לבית המדרש - לתפילות היום, רק לתקיעות, לאחר ששהה משך כל היום אצל יהודי חולה ששהה בבית החולים והווקסו לסעוד בו ולתמוכו, ורק אל התקיעות יצא מבית החולים וחזר מיד. ויען רבי שלומק'ה ואמר 'אברך זה מנני עולם הבא הוא'.

נפלאות מסופר על מידותיו של רבי שלומק'ה בבין אדם לחברו ואהבת ישראל.

ידוע דבר המעשה שפעם באה אשה מחוץ לירושלים להיות כ'אורחת' ללילה אחד בביתו של רבי שלומק'ה (היא ובנה), ומלילה אחד נמשך שהותה לשבוע, לחודש לשנה ועוד שנים

הכנסת אורחים של הרה"ק רבי שלומק'ה מזוועהיל הייתה מופלאה. את דלת הבית בו התגורר, הקיים עד עצם היום הזה בשכונת 'בית ישראל', מעולם לא היו נועלים, ולו מהסיבה הפשוטה שלא הותקן בה כלל מנעול...

הרבי זי"ע מעולם לא הרגיש שהוא 'בעל הבית', בכלל לא הכיר שיש משהו בעולם הזה ששייך לו, כל מי שהפץ היה בכך יכול היה להיכנס לביתו, לשבת ולאכול כאוות נפשו מתוך מה שהיה שם. גם נשים באו. כל מי שרצתה, יכולה הייתה לבוא ולשבת בבית. אפילו אשה שזרקה אותה מביתה באה עם צרותיה ועם ילדיה התגוררה שם.

שח הגאון המשפיע רבי גמליאל רבינוביץ שליט"א: ידוע ומפורסם גודל שפלות רוחו התבטלותו של הרה"ק רבי שלמה מזוועהיל זי"ע בפני כל נברא. בתוך ביתו היו תמיד חתולים מסתובבים כבשטח הפקר, והיה בעצמו דואג לכל מזונו.

סיפר לי משמשו רבי אלי' ראטה ז"ל, שפעם אחת בהיות הרבי זצוק"ל שוכב במיטתו, ביקש ממנו להגיש לפניו את הספר שהיה רגיל ללמוד בו לפני השינה. התפלא רבי אלי' על הבקשה, מה יום מיומיי שהרבי מבקש ממני להגיש לפניו הספר, והרי בכל יום הוא נוטלו בעצמו. כי מנהגו היה שדבר שיכול היה לעשות בעצמו לא ביקש מאחרים.

כשהבחין הרבי בפליאתו הרים מעט את השמיכה והראה לו שיש שם בקצה המיטה חתולה שישנה, ואם יקום בעצמו מן המיטה היא עלולה להתעורר ויגרם לה צער. ורחמיו על כל מעשיו כתיב, ולכן מבקש ממנו להגיש לו את הספר.

סועדים רבים הסבו לשולחנו. סיפר נכדו הרה"ח ר' שמואל מרדכי מינץ ז"ל: אני זוכר את הרבנית שואלת בערב שבת בשנינות עדינה: "א פערטל אויף אכט, אדער א פערטל אויף צעהן?" - כשהכונה לכמה צריכים לחלק את רבע העוף, האם רבע יספק לשמונה סועדים או לעשרה...

עוד סיפר רבי שמואל מרדכי: בימי ילדותי התלוויתי פעמים רבות בשבת בבוקר לאבי [הרה"ח ר' מתתיהו ז"ל] כשהיה הולך לסבא הרבי מזוועהיל לומר לו גוט שבת. הסבא ישב בשולחן והסבתא גיטל אמרה לרבי: "האנשים שיושבים כאן אצלך בשולחן ואוכלים, יש להם יותר כסף ממך..." כמו אנוי שמעתי שהרבי התכופף אז ולחש על אזני אביו: "הכנסת אורחים איננה קשורה לעניים דווקא. היא נוהגת בעשירים כמו בעניים".

בחורים שלמדו בישיבות בירושלים היו אוכלים רשמית על שולחנו. סיפר הרה"ח ר' אברהם רוזנוסר ז"ל: אני הייתי ישן ומתארח אצל הרה"ק ר' שלומק'ה. פעם תחב לידי מטבע שאקנה חבילת סוכר ואביא במתנה לרבנית. כאשר הבאתי לה את 'התשורה', שמחה ואמרה: 'כולם

הילולא דצדיקא	
כ"ד אייר	רבי יצחק ב"ר ישראל איסר הכהן פיינגנבים רבה של ווארשא (תרע"א) רבי אליעזר צבי סאפרין מקאמרטא ב"ר יצחק אייזיק יהודה יחיאל (תרנ"ח) נעקח"ש רבי ישראל שלום יוסף ב"ר חיים ב' נפש ישי מאנטוניה הי"ד (תש"ז)
כ"ה אייר	רבי בנימין מנדלסון ב"ר מנחם רבה של קוממויזת מקים עולה של שמיטה (תשל"ט) רבי אהרן שאול ב"ר יצחק הלוי האגער ב' בנין שאול (תקמ"ח) רבי יעקב ב"ר יעקב משה לורברבוים ב' נתיבות המשפט ועיד (תקצ"ב) רבי חיים ב"ר מנחם מנדל מקוסוב ב' תורת חיים (תר"י) רבי אברהם יהושע העשיל טווערסקי ממאלין - ראדומישל הי"ד ב"ר גדלי (תרע"ט)
כ"ז אייר	רבי אליעזר צבי ב"ר יצחק אייזיק מקאמרטא ב' אור עיניים ועוד (תרנ"ח) רבי חיים ב"ר אברהם זקן חורי, רבה של גאנאס וב' (תשי"ז) רבינו סעדיה ב"ר יוסף גאון (ה' תש"ב)
כ"ח אייר	רבי משה חיים לוצאטא ב"ר יעקב חי הרמז"ל ב' מסיילת ישרים (ה' תק"י)

כ"ז אייר	רבי יצחק ב"ר חיים מזוועהילין (תר"א) רבי מרדכי יוסף טווערסקי ב"ר דוד מזולטפאלי (תרפ"ט) רבי שמואל אליהו מזוועהיל ב"ר יהוהקאל מקו"מיר (תרמ"ח) רבי שלמה ב"ר מרדכי מזוועהיל (רבי שלומק'ה זצ"ל) (תש"ה) - רבי שלמה זלמן מקאפוסט ב' מן אבות ב"ר מנחם מנדל מליובאוויטש (תר"ט) נעקח"ש רבי אליעזר זאב ב"ר מאיר מקיעטשינסקי ב' דא דשבת הי"ד (תש"ד) רבי צבי חרש ורבי יהודה פריעדלאנדער הי"ד ב"ר חיים מליסקא (תש"ד) רבי ירחמיאל יהודה מאיר ב"ר שמעון שלום מאמשינב (תשל"ז)
כ"ח אייר	- שמואל הנביא בן אלקנה (ב' תתמ"ב) רבי יעקב לייב מקוואל ב"ר אברהם מטריסק (תער"ב) רבי יצחק בעל החוטם ב"ר יוסף מקורביל ב' הסמ"ק (ה' מ) - שמואל הנביא בן אלקנה (י"א בכ"ח אייר) (ב"א תתמ"ב) רבי מאיר ב"ר אהרן - לייב מפרמישלאן ב' דברי מאיר (תר"י) רבי מנשה טייטלבוים ב"ר נחום צבי מדארהביטש (תרס"ה) רבי מנחם מענדל האגער אב"ד בארשא הי"ד בר פסח (תש"ד) נעקח"ש רבי שמואל שלמה ב"ר מרדכי יוסף אלעזר לייב מדאזין הי"ד (תש"ב) - רבי אליעזר דוד ב"ר עמרם גרינוואלד ב' קרן לדוד (תרפ"ח) רבי אהרן יחיאל מנדבורגא-צפת ב"ר דוד מבאניא (תש"ט) רבי מרדכי ב"ר שלמה דב שפירא מקאמינקא-קורניץ (תש"ז)
כ"ט אייר	
א' סיון	

וכי תמכרו ממכר לעמית או קנה מיד וכו' אל תונו איש את אחיו (כה, יד)
קרוב לפשוטו יש לרמוז גם כן בדברי תורה או אומר לחבירו דברי תורה היינו שלומד עמו, הוא באהרה שאל תונו היינו שכאנו מסבירו כל הענין הנרצה אשר חלק לו הש"י וישנו בכוח התלמיד לקבל וכן באהרה על הקב"ה היינו התלמיד שלא יונה את הרב, שאומר שמבין ואינו מבין. (אגרא דכלה)

ווארטים על הפרשה

לפני שיגיע שעת הדחק ממש, והנה הקב"ה משלם מדה כנגד מדה, ע"כ מי שנותן לפני קודם שיגיע שעת הדחק וירד ויפול, יהיה שכרו דעוד לפני שמבקש ישועות ה' יצילוהו ה' מיום רעה ונגע לא יקרב באהלו בבחינת טרם יקראו אני אענה, ואילו זה שלא נתן לפני אלא בשעת הדחק ממש הנה גם הוא יבוא על שכרו משלם, אלא שהוא לא ייענה אלא בעת הדחק וצרתו והיינו כשיקרא אל ה' או יענה,
וזה שהביא המדרש אשרי משכיל אל דל ביום רעה ימלטוהו, ה' פי' מי החכם עיניו בראשו יעשה בהשכל וימציא לפני קודם שעת הדחק אשרי לו ושכרו שימלטוהו ה' מיום רעה, פי' קודם שיקרא ויבקש. (הצבי והצדק).

והארץ לא תמכר לצמיתות (כה, כג)
הארץ היינו ארציות, ופי' לא זה דרך העבודה ההרחיק את הארציות וגשמות לצמיתות, דאי אפשר לעולם להתקיים בלא זה, כדאמרו חז"ל (יומא ט:), דחבשוהו ליצר הרע ובעו ביעתא בת יומא בכל ארץ ישראל ולא מצאו עיי"ש, רק כי זה כל האדם ללחום נגד היצר וגם לתקן את הארציות כידוע, וז"ש כי ה' הארץ להקדיש הארציות לי לשמי.
ובדרך צחות יש לומר דאמרו חז"ל הכל מודים דבעצרת בעיני נמי לכס והוא על דרך הנ"ל שלא יעצור לגמרי אלא יותר מעט מן הלכס, ובהי' יש לומר מתני' שחכמים נכנסים לאכול בתרומתן כלומר על ידי אכילה בטרהרר יגיעו לבחי' יהוד ה' שהוא קריאת שמע. (תפוחי חיים).

ואיש כי לא יהיה לו גואל וגו' (כה, כו) פי' רש"י גואל שיוכל לגאול. הדיוק שיוכל ולא שיש לו גאול. הפירוש שיש לו אבל אני יכול, שהיצר הרע אינו מניח לו לגאול, היינו קרובים עשירים אבל קמצנים, אז בל או הישועה

ועבדך ואמתך וגו' מאת הגוים וגו' תקנו עבד ואמה (כה, מד)
התחיל בלשון יחיד, ואח"כ כ"ס תקנו בלשון רבים. וי"ל דהנה אמרו חז"ל בעירובין פ' הדר, טעם שנכרי אוסר רשות בשבת, דגורו רבנן שלא ידור ישראל יחיד עם עכו"ם שנחשד על שפיכות דמים וגם שלא ילמד ממעשיהו, וזה שאמר אם אתה יחיד אל תקנה, מטעם הנ"ל. רק תקנו אם אתם רבים ולא יחיד אז תקנו. (תפוחי חיים).

או דודו או בן דודו יגאלנו (כה, מט)
יש לפרש בזה בדרך רמז דהנה איתא פלוגתא בגמרא (סנהדרין גח:), מי יהיה משיח חד אמר דוד בעצמו הוא אחד אמר בן דוד, וזה יש לומר שמרומז שני הדיעות האלו בתורה כי כתיב דוד חסר והוא אותיות דוד, וזה יש לפרש או דודו היינו דוד בעצמו או בן דודו היינו בן דוד יגאלנו במהרה בימינו אמן סלה. (דגל מחנה אפרים).

מבלעדיו, כמו שאותיות א' ב' הם ראשונה לאותיות של היהודי הוא להתחוק באמונה תמימה, להאמין ש'הכל בידי שמים', ואין דבר הקורה עמו ועם אחרים אם לא על פי ציוויה ה' בחשבון מדוקדק על כל פרט ופרט, ורמז לה בראשי תיבות, כי א"ב' נוטריקון של אמונה ביטחון.

והעיקר שלא להקשות קושיות ויקבל כל הנעשה עמו באהבה ושמחה רבה, וכן אמרו חז"ל (ברכות י:) חייב אדם לברך על הרעה כשם שמברך על הטובה, ואמרו בגמרא ולקבלניהו בשמחה.

וכבר נשאל הרה"ק רבי שלמה מזוועה"ל ז"ע מאת יהודי אחד ששאלו במר נפש, דנראים לו אלו הדברים כדברי תימה, דהרי החי 'כטוב ובנעימים' ולא קרהו אסון אינו צריך לברך, ורק הוא שאירעו אסון צריך לברך ולהודות לה'.

ענהו הרה"ק, כי בנוהג שבעולם כשאדם מתדפק על שערי בית ה'נדיב', והלה פותח דלתותיו ומבקש ושואל ממנו שטר של עשר דאלער, הרי זה סימן שברצונו בעה"ב למסור לו מיד ליד שטר של עשרים דאלער, אלא שאין ברצונו לתת יותר מעשר דאלער לכן הוא מבקש ממנו שישב לו עשר מתוך אלו העשרים.

ואם יבקש חמישים הרי הדבר מורה שהוא עומד למסור לו שטר של מאה דאלער וברצונו לתת לו רק חמישים, לכן הוא מבקש מעמו חמישים בעד שטר המאה.

המש"ך ר' שלומ'קה שכן הדבר בעניינינו, אם הקב"ה לקח מעמו את קרובו היקר כל כך, הרי זה מורה כי טובה רבה וגדולה עתידה לבוא עליו.

על כן דייקא עליו להודות ולא חברו, כי רק הוא עומד לקבל בזו העת שפע רב מן השמים, ואילו מרעהו לא דיברו כלל בשמים, חוסף ר' שלומ'קה שזה המקבץ נדבות כשמבקשים ממנו 'חמישים' מיד הוא מתמלא שמחה והנאה (אף שעדיין לא קיבל מאומה לידה, כי יודע הוא שעתה עומד הוא לקבל שטר של מאה. כך על האדם 'לברך בשמחה' כי כבר רואה הוא בעין האמונה שעתיד לקבל רוב טובה. זיעוני"א

מה והשיגה ידו, ומצא כדי הוצאות החתונה והגדן וכל הצורך, ודי למבין. כמו דאיתא (ויקרא רבה לד) מלוה ה' חונן דל (משלי יט:), אמר הקב"ה עלי לשלם נמולו, עיי"ש.
ולמה הדבר דומה, לפני שבא לבעל הבית לבקש נדבה, והבעל הבית הרוצה לזכות את בנו במצוה, אומר לו תלוה לי ותן לפני ואחזור לך יותר, והנה הבן החכם נותן תיכף ואחר כך מחזיר לו אביו כפליים, אבל התינוק הטיפש ירא להלוות לאביו שמה לא יחזיר לו ואינו נותן לפני, הכי בשביל הטיפש הזה יעזוב האב את העני בפחי נפש, רק בודאי מה עושה האב, נותן לו הנדבה מכוסו, כי מה שצוה לבנו ליתן היה רק בשביל לזכות בזה את בנו ולא בשביל שחסר לו מעות.
וכן בצדקה, הקב"ה מבקש מבעל הבית שילוה לו ויחזור לו כפלים, והאם בשביל הטיפש הזה שירא יעזוב הקב"ה את העני בפחי נפש חס ושלום. (דברי ישראל)

אינו מאמין בהם לא ייחשב כאפיקורס.
ובכן, מה שאמרת בראשית דברך - שפלוגי משיג גבולך, תדע לך שמהשבות כגון דא - אפיקורסות גמורה הם, כי יהודי מחויב להאמין שיכל מונותיו של אדם קצובים לו מראש השנה ועד ראש השנה' (ביצה טז), ואי אפשר שפלוגי יקח לו או ימעיט ממנו ממה שנכתב לו בספר בראש השנה, ואין הפרנסה באה לאדם על ידי ה'קונים' כי אם על ידי קונה שמים וארץ.

ואילו על הסיפורים שסיפרת על הצדיק - שהוציא פירות מעץ יבש, אולי כן ואולי לא - אבל ברור שמי שאינו מאמין בזה לא יקרא אפיקורס כלל וכלל (אלא יאמין שאפשר שהיה כזה מופת).

וכך אמר רבי שלומ'קה ליהודי, מדוע 'הפכת את היוצרות' - לסיפור הלז הינך מאמין ללא כל עוררין, והינך מספר זאת בדחילו ורחימו, אף שאינך מחויב להאמין בזה כל כך.

ולאידך, הינך זועק 'פלוגי קיפה את פרנסתי', והרי טענה זו היא נגד ה'אמונה' המהורה - שמחויב כל בר ישראל להאמין שהכל משמים, והכל בהשגחה, בזאת 'אבדה האמונה נכרתה מפייה' (ירמיה ז, כה), לא כך היא דרכה של תורה.

מרגלא בפומיה דהרה"ק רבי שלומ'קה, כור המבחן לבדוק האדם את עצמו והאם הוא 'מאמין' באמת - בשעה שהוא נקלע לקשיים לידו וחשכה ואפפתו, כי אם אינו בעל אמונה יעזף ויתאונן יומם ולילה על מצבו, אך המאמין יזעק מקירות לבו 'זה הדבר אשר ציווה ה', הריני מאמין שכל הבא עלי - מאבי שבשמים בא עלי - לטובה ולברכה, לישועה ולנחמה.

הגיל היה הרה"ק רבי שלומ'קה מזוועה"ל ז"ע לומר שה'אקף - בית' (והוא משל אנשים לכנות דבר שאי אפשר להתחיל

על הצדיקים המשך מעמ' ג'

מקבל את הרובל מיד החסיד שישב בביתך, וכבר הוציא את הרובל והחזיקו בידו לתיתו לך, אך בן ברנע שהרבנות קיבלה מאביך רובל, מיד שב הרובל האחר לכיסו של החסיד.

פעם שאל יהודי בר אורין את רבי שלומ'קה היות והציעו לו ללמוד עם תלמיד - להחכימו בתורה, תמורת תשלום הגון, ונפשו בשאלתו, מכיוון שלעת עתה יש לו די והותר מעות למחיה, ולא חסר לו מאומה, אולי מצד 'הלכות אמונה' ילמד עם התלמיד בלא לבקש תשלומי מעות על כך, שהרי הפרנסה היא מן השמים, ומאמין הוא שכשיצטרך למעות ימציאם לו הקב"ה.

ענהו רבי שלומ'קה ואמר לו, לא כך היא דרכה של תורה, כי הגע בעצמך אם יבוא אליך גדול הדור כדוגמת הרה"ק רבי אהרן מבעלזא ויעניק לך מטבע, וכי תעלה על דעתך לסרב ולומר לו איני נצרך כעת למעות, הרי וודאי שתיקח זאת מידו בשמחה רבה על שזיכת לקבל מתנה וברכה מידו של צדיק הדור.

כיוצא מן ממש אין לך לדחות את מתנתו וברכתו של מלך מלכי המלכים הקב"ה, וקח נא את המנחה אשר הובאת לך מן השמים, שהשפיע עליך אלוךך ממרום.

פעם בא יהודי אחד לפני הרה"ק רבי שלומ'קה מזוועה"ל ז"ע והתאונן על פלוגי שמושיג את גבולו, בפתיחת חנות בסמוך לחנותו, ומעתה אפשר להשיג אצל רעהו כל מה שאפשר להשיג אצלו - ובוזה לקח הלה 'קונים' ממנו.

תוך כדי דיבור המש"ך היהודי לספר, ששמע על צדיק אחד מתלמידי הבעש"ט שחתך פיסת עץ משולחנהו, טבל אותה במים ויוצא פרח ויגמול שקדים - פירות ואילנות מלבליים.

נענה הרבי ואמר לו, הנה, כל יהודי מחויב ב'אמונה', אלא שיש כמה וכמה דרגות באמונה, יש עניינים שמי שאינו מאמין בהם אמונה שלימה הרי הוא כופר ואפיקורוס, מאידך, יש עניינים שמוותר לו לאדם להאמין בהם אבל אם

אלה יעמדו על הברכה אשר נדבם לבם לנדב להוצאות העלון לזיכוי הרבים

מזל טבא וגדיא יאה
בשמחה ובחידוה, נשגד בזאת טנא מלא ברמות, להאי חסידא ופרישא, אוצר מלא יראת ה', אוצר כלי המדה, פרי עץ חיים, יו"ש חוב"ט, משנתו ז' נקני, האי גברא רבא פה מפיך מרגליות, משפיע ומורה דרך, הגאון הצדיק אב"ד דקרקוליתני.
ה"ה מוריני רבי חיים יוסף בידרמן שליט"א
בן כ"ק מרן אדמו"ר הקה"ת ז"ע ז"א
לרגל שמחת החלאקה לנכדו נתן בשעטמ"צ באת"ק מירון
בן לחתנו האי גברא רבא ויקרא, מקבל את כ"א מאור פנים ובשבה, איש האשכולות, פאר מקדושים
הה"ה ר' ישראל הלברשטאם שליט"א.
יה"ר שייכו לרוות נחת ממנו ומכל יצ"ח, ומשמחה זו וישפע לכל ישראל שפע קודש אבי"ד.

ברכת מזל טוב נאמנה
לידידינו היקר והנעלה מחשובי אנ"ש, אשר ענוות חן נסוכה על פניו, תורה ויה"ש וחסידות אצלו צמודים, מסור ודבוק בכל נימי נפשו לרבוה"ק, משמח אלוקים ואדם, ה"ה הרה"ח ר' משה זאב לב שליט"א
לרגל שמחת החלאקה באת"ק מירון לפני נכד לבנו ידידינו היקר והנעלה מחשובי אנ"ש ומקושר למרן אד"ש, ה"ה הרה"ח ר' מרדכי לב שליט"א - ברכפלד

לעילוי נשמת
האשה החשובה מרת נעכא ע"ה בת ר' דוד ז"ל נפטרה כ"ד אייר תשנ"ו ת. נ. ז. ב. ה.
הונצה ע"ה בנה ידידינו היקר הרה"ח ר' נחום דוד טמבור הי"ד

לעילוי נשמת
הרה"ח ר' ישראל זודא ב"ד יוסף ז"ל נלב"ע כ"ד אייר תשס"ט ת. נ. ז. ב. ה.